

Anna Ježková, *Ferdinand Hildprandt a kulturní a ekonomický rozvoj Blatné*, diplomová práce, vedoucí prof. Milan Hlavačka, Ústav českých dějin FF UK Praha 2020, 73 s. + přílohy a jejich soupis

Oponentský posudek

Anna Ježková se ujala tématu, které jí bylo blízké. Nastínila historický vývoj města Blatná, historii jejích majitelů s důrazem na příslušníky rodu Hildprandtů a soustředila se především na období, kdy se Blatná, když patřila Ferdinandu Hildprandtovi, rozvíjela jak po hospodářské, tak po stavební stránce. Část práce autorka věnovala popisu Blatné, majitelům jednotlivých domů (od s. 29 dále). Tato pasáž svou dikcí působí spíše jako cestovní průvodce.

Práce je pojata velmi tradičně, rozčleněna do jednotlivých kapitol (školství, úsilí o zřízení lokální dráhy, komunikace, tedy zřízení telefonu a telegrafu, fungování požárního sboru, zřízení místní jednoty sokolské, finanční instituce v Blatné, sociální otázka, ale samozřejmě také informace o rodu Böhmů a jejich pěstování růží atd. atd.). Ocenit je třeba ty pasáže, kde autorka rozebrala působení Ferdinanda Hildprandta v samosprávě, a to na místní i okresní úrovni. To je určitý a nový rys doby, kdy se šlechta aktivně zapojuje do samosprávných orgánů.

Anna Ježková nevyužila ale možné metodologické impulsy ani z domácí historiografie (např. regionálních dějin) pro nějaké srovnání, natožpak impulsy ze zahraničí, které ale v české historiografii představili např. brněnští historici. Jejich podrobnější rozbor by byl na místě např. v úvodním přehledu literatury.

Autorka ovšem studovala v archivních fondech uložených v Třeboni i v Kanceláři prezidenta republiky (pozemková reforma), využila dosavadní vlastivědné práce, vč. studentských závěrečných prací. Nebylo by ale možné prohloubit poznání osobnosti Ferdinanda Hildprandta hlubším studiem pramenů, např. jeho korespondence rodinné či přátelské, ale i dalších úředních dokumentů, pokud se zachovaly? Zaujalo mě (s. 45/46) konstatování, že zatímco on se (po dopadech pozemkové reformy na jeho panství) „hroutil“ a jezdil na lov, tak jeho žena jezdila do Prahy na příslušné úřady, vyjednávala, dokázala mnohé prosadit. Nejsou k tomu nějaké další podrobnější dokumenty? Její pohled? Nezasloužila by si tato její aktivita, pokud jsou dochovány pramenné materiály, blíže představit? .

V interpreta i pramenů a jejich kritice má na leckterých místech autorka ještě rezervy. Bylo by dobře např. vysvětlit, jakým „vlastencem“ byl František Hildprandt, jeden z předchůdců Ferdinanda Hildprandta? Autorka píše, že byl aktivním českým vlastencem (s. 23), nerezonovaly tu ještě spíše rysy zemského vlastenectví? Jaký byl jeho vztah k zemi a k národu? Nebylo by možné zkoumat dochované materiály i z tohoto hlediska? Vysvětlit by autorka mohla, jak byla rodina spjata s hnutím deklarantů, o němž je v práci jen zmínka.

Nechci zde příliš upozorňovat na některé věcné chyby či nepřesné formulace, ale rozporovat musím konstatování, že Robert Hildprandt vystudoval v předbřeznové době českou univerzitu („vystudoval českou univerzitu na univerzitě Karlo-Ferdinandově“, s. 26), k úvaze dát způsob psaní jména Františka Martina Pelcla (jistě ne Pelcz, s. 38), byl Bienenberg a ne Bienengerg (s. 38), Fügner, zakladatel Sokola, nebyl Josef, ale Jindřich (s. 60), Badeni nebyl Baddeni, Podskalský, spjatý s filmem Bílá paní, byl Zdeněk. Horlivosti wordu, resp. jeho automatických oprav, je možné jistě přičíst úpravu latinského citátu, není Per sapéra ad astra, ale Per aspera ad astra. O chybách gramatických, překlepech, o interpunkci se zde nezmiňuji, letmo jsem vyznačila přímo v textu.

Práci doporučuji k obhajobě, hodnotím ji jako dobrou, dle průběhu obhajoby je možné uvažovat i o velmi dobré, pokud by autorka opravdu přesvědčila.

V Praze 8. června 2020

Doc. PhDr. Magdaléna Pokorná, CSc.